

Vpričo Boga!

5. Pri molitvi.

Nikoli se ne zavedamo tako v živo božje pričujočnosti kot pri molitvi; seveda če prav in istinito pobožno molimo. Ob drugih priložnostih tudi mislimo na pričujočnost božjo, pa le bolj v tem smislu, da nas Bog opazuje pri vseh naših opravilih, pri vsem našem vedenju; mislimo pa le vendar bolj na svoje delo nego na Boga. Pri molitvi pa mora biti naše edino opravilo: občevanje z Bogom. Med molitvijo morajo torej prenehati vse druge misli, vsako zanimanje, ki ni v zvezi z molitvijo. Misel na pričujočnost božjo naj bi tako zelo prevladala vse druge misli, kot da bi za čas molitve prenehale za nas vse druge reči: drugega nič kot mi pa Bog — Bog pa mi!

Molitev se večkrat imenuje p o g o v o r z B o g o m. Že ta beseda nam pové, da si moramo med molitvijo misliti Boga, s katerim se pogovarjamo, prav blizo sebe. Do novejših časov ni bilo mogoče, da bi se pogovarjali s človekom, ki ni tako blizo nas, da ga mi lahko slišimo in on nas. V novejšem času pa so iznašli „t e l e f o n“. S telefonom pa lahko govorim s človekom, ki je v oddaljenem kraju, in sicer tako, kakor bi stal pred menoj. Če že moči mrtve narave omogočijo, da se nam daleč oddaljene osebe takorekoč predstavijo v našo bližino, da se pogovarjamo z njimi, kakor bi stali poleg nas; tem lažje bo pač, da se naša duša postavi ob molitvi v pričujočnost božjo in se pogovarja z Bogom, ki je pa pričujoč resnično, in ne navidezno tam, kjer molimo.

To pa je naša sveta dolžnost. Le pomislite to-le. Vaši starši in učitelji vam večkrat naročajo, kako se morate dostojno vesti, kadar govorite s kom, posebno če govorite s kakim zelo imenitnim človekom. Že naprej se morate lepo očediti in pripraviti. Ne bilo bi lepo, ko bi prišli strgani, bosí, blatni, umazani pred tako imenitno osebo, ali ko bi se pridrveli z nedostojnim šumom in ropotom. Tudi za molitev se je treba pripraviti, že po telesu s tem, da poklekneмо v tak kraj, kjer nas nihče ne moti, da sklenemo roke itd., še bolj

pa po duši s tem, da se postavimo v pričujočnost božjo, t. j. da odstranimo posvetne misli in se živo zavedamo, da je Bog pri nas in da se hočemo z njim pogovarjati, kakor se pogovarja dober otrok s predobrim očetom. Toraj z nekim svetim strahom se lotimo vselej molitve; saj nas tako resnobno opominja sv. Duh: „Pred molitvijo pripravi svojo dušo in ne bodi kakor človek, kateri izkuša Boga.“

Posebno pa vam naročajo starši in učitelji, kako se morate dostojno vesti med tem, ko govorite z drugimi. Ne bilo bi lepo, ko bi ta čas v tla gledali ali se vnemarno obračali v drugo stran. Kaj ne, da ste že večkrat slišali svarilo: „Kadar s kom govoriš, mu moraš gledati v obraz!“ Med molitvijo se torej mora vaša duša vsa zatopiti v veličastvo božje, — ves čas se ozirati na Boga, s katerim govori.

To je najimenitnejša reč pri molitvi. Če to izpolnujete, kolikor morete dobro in natanko, bo gotovo dobra in zaslužna vaša molitev. Vse druge lastnosti dobre molitve se bodo takorekoč same pridružile. Kaj ne, vaše molitve so bile mnogokrat zato tako slabe, ker ste bili preleni za te dve reči: ker se niste v pričetku molitve postavili v pričujočnost božjo in ker niste potlej med molitvijo ostali v pričujočnosti božji, ter premalo odganjali druge misli in zmotnjave. (Natančnejši pouk o tem najdeš v knjižici „Molimo. I. Kako?“)

Češnjica.

V vrtu našem tam za hišo
Bela češnjica cveti —
Kot s snežinkami bi bila
Vsa odeta, se mi zdi.

Časih pa priveje vetrič
Lahno sem čez širno plan,
Trga češnji cvete bele
In jih trosi sred poljan.

V njenem vrhu ptički drobni
Spet se nastanili so:
Menda češnje prišli zobat —
Hè, pa se zmotili so ...

Kakor bi metuljci drobni
V zraku čistem plavali
In se s solncem in pomladjo
Malo pozabavali ...

Zvonimir.

